

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. XV. Rerum incorporearum ignoratia, duas substantias fingebat,
monadem & dyadem, hanc summe malam, illam summe bonam: Libros
vero de pulchro & apto, anno ætatis 26, vel 27, scripsit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

V S V S.

1. Sicut odimus in nobis conditionem vilem & artem illiberalēm, histriōnis, aurigae, venatoris, et si talia amemus & laudemus in aliis: quia putamus hæc esse infra dignitatem nostram, ideoque laudī nobis ducimus ista ignorare, & non factitare: sic contemnere deberemus omnia vana nomina ingenii, fortunæ, nec ex iis laudem captare: quia & ipsa, & omnia humana sunt infra magnitudinem animi Deum amantis, & sa- Col. 3, 2. pientis que sursum sunt, non que super terram.

2. Figendus est animus in Deo, ne ex laudibus & vituperiis æstimemus, nostra vel aliena, nec moveant nos aura linguarum flantes à peccatoribus sæpe temere ac falso opinantium. Cor nostrum vanum est, & inane soliditatis divinae, quandiu sauciatur, & torpescit in suis actionibus ob vituperia, & exardescit laudibus. Quandiu tales sumus, Mat. 13.7. arundines sumus vento agitate, Ioanni Baptistæ multum absimiles.

C A P. XV.

Rerum incorporearum ignorantia, duas substantias fingebat, monadem & dyadem, hanc summe malam, illam summe bonam: Libros vero de pulchro & apto, anno etatis 26, vel 27, scripsit.

1. **S**ed a tantæ rei cardinem in arte tua nondum videbam omnipotens, qui facis mirabilia solus; & ibat animus meus b per formas corporcas; & pulchrum, quod per se ipsum: aptum autem, quod ad aliquid accommodatum deceret, definiebam, & distinguebam, & exemplis corporeis astruebam. Et converti me ad animi naturam: & non me sinebat falsa opinio, quam de spiritualibus habebam, verum cernere. Et irruerat in oculos

los meos ipsa vis veri : & avertebam palpitantem mentem ab incorporeo re, ad lineamenta, & colores, & tumentes magnitudines. Et quia non poteram ea videre in animo, putabam me non posse videre animum meum. Et cum in virtute pacem amarem, in vitiositate autem odissim discordiam : & in illa unitatem, in ista quandam divisionem notabam. Inque illa unitate mens rationalis, & natura veritatis ac summi boni mihi esse videbatur. In ista vero divisione irrationalis vitæ, nescio quam substantiam, & naturam summi mali, quæ non solum esset substantia, sed omnino vita esset : & tamen abs te non esset Deus meus, ex quo sunt omnia, miser opinabar. Et tamen illam monadem appellabam, tanquam sine ullo sexu mentem : hanc vero dyadem, iram in facinoribus, libidinem in flagitiis, nesciens quid loquerer.

2. Non enim noveram neque didiceram, nec ullam substantiam malum esse: nec ipsam mentem nostram summum atque incommutabile bonum. Sicut enim facinora sunt, si vitiosus est ille animi motus, in quo est impetus, & se jactat insolenter ac turbide : & flagitia, si est immoderata illa animæ affectio, qua carnales hauriuntur voluptates: ita errores, & falsæ opinions vitam contaminant, si rationalis mens ipsa vitiosa est: qualis in me tunc erat, nesciente alio lumine illam illustrandam esse, ut sit particeps veritatis, quia non est ipsa natura veritatis. *Quoniam tu illuminabis lucernam meam, Domine Deus meus, illuminabis tenebras meas. & de plenitudine tua nos omnes accepimus.* Es enim tu

tu lumen verum , quod illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum , quia in te non est transmutatio , nec momenti obumbratio . Sed ego conabar ad te , & repellebar a te , ut saepem mortem , quoniam superbis resistis .

Ioan. 1.

16. 9.

Iacob. 1.

17.

1. Pet. 5. 5.

3. Quid autem superbius , quam ut assererem mira dementia , me id esse naturaliter , quod tu es ? d Cum enim ego essem mutabilis , & eo mihi manifestum esset , quod ideo utique sapiens esse cupiebam , ut ex deterioro melior fierem : malebam tamen etiam te opinari mutabilem , quam me non hoc esse , quod tu es . Itaque repellebar , & resistebas ventosæ cervici meæ , & imaginar formas corporeas , & caro carnem accusabam , & spiritus ambulans nondum revertetur Psal. 77.
ad te : & ambulando ambulabam in ea , quæ 39. non sunt , neque in te , neque in me , neque in corpore . Neque mihi creabantur à veritate tua , sed à mea vanitate fingebantur ex corpore : & e dicebam parvulis fidelibus tuis , civibus meis , à quibus nesciens exulabam . Dicebam illis garrulus , & ineptus : cur ergo errat anima , quam fecit Deus ? & mihi nolebam dici : cur ergo errat Deus ? Et contendebam magis incommutabilem tuam substantiam coactam errare , quam meam mutabilem sponte deviisse , & pœna errare confitebar .

4. Et eram atate annorum fortasse vinti sex aut septem , cum illa volumina scripsi , volvens apud me corporea figura , obstrepentia cordis mei auribus , quas intendebam , ô dulcis veritas ! in interiorum melodiam tuam : cogitans de pulchro & apto , & stare cupiens , & audire te , & gaudio Ioan. 3.
29.

gau-

gaudere propter vocem sponsi, & non poteram:
quia vocibus erroris mei rapiebar foras, &
pondere superbiæ meæ in ima decidebam.
Psa 1.50.
20.
Non enim dabas auditui meo gaudium & lati-
tiam, aut exultabant ossa, quæ humiliata non
erant.

N O T A.

- a *Tanta rei cardinem) sapientiam & providentiam*
divinam, in qua omne naturæ rationalis & irra-
tionalis ineffabile artificium, velut in Cardine
vertitur.
- b *Per formas corporeas) quas solas mente versabat,*
L. 3. c. 6.
& veluti ruminabat: talia nempe, qualia per
oculos carnis hauriebat, sive ut supra dixit, vo-
rabat.
- c *In illa unitatem, in ista quandam divisionem) Unit*
virtus voluntatem & appetitum cum recta ra-
tione. Vitium ex discordia utriusque nascitur il-
lamque causat; inde pax & bonum animæ: hinc
malum & perturbatio. Cum vero S. D. malici-
am ab inordinato voluntatis motu provenire
nondum intelligerer, substantiam malam in homi-
ne constituebat, eique adversam substantiam boni,
quam putabat esse frustum Dei, & monadem, sive
unitatem appellabat: illam vero dyadem, sive du-
plicitatem, quæ incitaret ad iram in facinoribus,
V. 1. 3. c. 8.
ad libidinem in flagitiis.
- d *Cum enim ego essem mutabilis) ex hoc agnoscere*
debuit ac potuit S. D. animam suam non esse
particulam divinæ substantiæ: Deus enim est
immutabilis, anima vero mutatur, & fit ex de-
teriori melior, vel contra.
- e *Dicebam parvulis fidelibus tuis) Catholicis humi-*
litate parvulis, hac quæstione insultabat, quomo-
do potest errare aut male facere anima, quam fecit
Deus, cum sit verax & bonus? Neque videbat se
gravius à Catholicis ista quæstione premi, Si tua
anima est pars Dei, quomodo cum illa, & in illa errat
Deus? Sed putabat August. substantiam divinam
colligatam substantiæ mali, coactam errare, quæ
sponte errare non posset.

V S V S.

V S V S.

Vere signatum est super nos lumen vultus tui Domine }
 Augustinus quamvis gravissimis involutus erro- Psal. 4.7.
 ribus, agnovit tamen peccatum esse summum
 malum, ideoque substantiæ mali illud attribuit,
 contra videt virtutem à summo bone officisci.
 Nulla itaque ignorantiae excusatio nobis ali- Psal. 36.
 quando proderit, nisi declinemus à malo, & facia- 27.
 mus bonum.

C A P. XVI.

Se Categorias Aristotelis, & omnes libros
 artium liberalium sine Magistro intelle-
 xisse: nihil tamen id sibi profuisse, donis
 Dei utenti male.

I. **E**t quid mihi proderat, quod annos
 natus ferme viginti, cum in manus
 meas venissent Aristotelica quædam, quas
 appellant decem categorias: quarum nomi-
 ne cum eas Rhetor Carthaginensis magister
 meus, buccis typho crepantibus comme-
 moraret, & alii qui docti habebantur: tan-
 quam in nescio quid magnum & divinum
 suspensus inhiabam, legi eas solus, & in-
 tellexi. Quas cum contulisset cum eis, qui
 se dicebant vix eas magistris eruditissimis,
 non loquentibus tantum, sed multa in pul-
 vere depingentibus intellexisse: nihil inde
 aliud mihi dicere potuerunt, quam ego so-
 lus apud meipsum legens, cognoveram. Et
 satis aperte mihi videbantur loquentes de
 substantiis, sicuti est homo; & quæ in illis
 essent, sicuti est figura hominis; qualis sit &
 statura, quot pedum sit; & cognatio, cuius
 frater sit; aut ubi sit constitutus; aut quando
 natus;